

Küçük Kış Tilkisi

Yavuz DEMİRKİTİRAN

Küçük Kış Tilki

Yavuz DEMİRKİRAN

Küçük tilki Pip bembeyaz bir dünyaya uyandı. Gece boyunca yağan kış karı yumuşak ve sessizdi, ormanı parıltılı, aydınlık bir battaniyeyle örtmüştü. Minik siyah burnunu yuvadan dışarı uzattı ve sevinçle kıpırdandı. Parlak turuncu-kırmızı tüyleri soğuğa karşı kabardı ve büyük kehribar gözleri hayretle kocaman açıldı.

Anne Tilki yuvanın yanında dimdik duruyordu; koyu kıvıll t yleri sabah ıřıgında parlıyor, yosun yeřili řalı sıkıca  zerindeydi. Pip'e g l msedi ve "Gel de g r, k     m," dedi. Baba Tilki  oktan dıřarıdaydı; geniř omuzlarına kar serpilmiř,  entikli sol kulađı seđiriyordu. B t n aile ilk kar g n n   ok severdi.

Büyükanne Tilki sıcak ateşin yanında oturuyordu, solmuş mavi ve sarılardan yapılmış yamalı yorgan şalına sarınmıştı. Tahta bastonunu tutuyor ve ocağın üstündeki küçük rafa bakıyordu. "Eyvah," dedi yavaşça, tel çerçeveli gözlüğünü yukarı iterek. "Aile hazinemiz gitmiş. Uzun zamandır bizim olan o küçük oymalı kutu kayıp!"

Pip rafa kořtu ve byk kehribar gzleriyle yukarı baktı. Oymalı kutu orada deęildi. Beyaz ulu kabarık kuyruęu sarktı ve kk kırmızı boncuklu tasmaı bile parlaklıęını yitirmiř gibiydi. Anne Tilki ona usulca sarıldı. "Onu bulacaęız," dedi. Baba Tilki bařını salladı. "Birlikte arayacaęız, ama kar derin."

Sonra Pip yuvanın kapısının yanında bir şey fark etti. Taze kara basılmış minik izler, birbiri ardına, yuvadan uzağa doğru gidiyordu. "Bakın!" diye bağırdı. Siyah çorapları küçük beyaz bulutlar kaldırırken görmek için koştu. İzler küçük ve düzgündü, parlak kış karının üzerinde bir sırlar izi gibiydi.

"Onları takip edeceğim," dedi Pip cesurca. Kocaman kabarık kuyruğu heyecanla sallandı. "Dikkatli ol, küçüğüm," dedi Baba Tilki, deri çantasının kayışını sıkıca bağlayarak. "Ve asla pes etme," dedi Anne Tilki. Büyükanne Tilki tahta bastonunu salladı. "Minik izleri takip et, canım. Küçük şeyler büyük sürprizlere yol açabilir."

Pip minik izleri kış karının içinden takip etti. İzler uzun çam ağaçlarının yanından kıvrılıyor, donmuş bir derenin üzerinden geçiyordu. Kar küçük patilerinde soğuktu, ama kalbi sıcacıktı. Zıplayıp hoplayarak büyük kehribar gözlerini izden ayırmadı. Her adım onu dağın daha yukarısına çıkarıyordu.

Kısa süre sonra yol dikleşti ve kayalıklaştı. Minik izler büyük, karlı bir kütüğün üzerinden tırmanıyordu ve Pip tırmanmak, kaymak ve yeniden denemek zorunda kaldı. Kabarık kuyruğu dengesini bulmasına yardım etti. "Bunu yapabilirim," diye fısıldadı. "Asla pes etme." Bir küçük adım attı, sonra bir tane daha ve dağa tırmanmaya devam etti.

Rüzgâr soğuk esiyordu ve kar derinleşiyordu. Pip yorgundu ve küçük siyah çorapları ıslanmıştı. Bir an geri dönmek istedi. Ama sonra Büyükanne Tilki'yi ve kayıp aile hazinesini hatırladı. Minik siyah burnunu kaldırdı, havayı kokladı ve izleri yeniden buldu. "Sadece biraz daha," dedi.

Bir virajın ardında minik izler büyük bir kar yığınınına çıktı. Pip patileriyle kazdı, kar her yere uçtu. Yığının arkasında unutulmuş bir dağ kulübesi duruyordu, eski ve sessiz. Çatısı karla kaplıydı ve pencereleri karanlıktı. Ama minik izler doğruca kapıya kadar gidiyordu. Pip'in büyük kehribar gözleri parladı.

Pip burnuyla kulübenin kapısını itti ve kapı gıcırdayarak açıldı. İçerisi tozlu ve hareketsizdi; eski ahşap raflar ve soğuk bir taş ocak vardı. İşte, pencerenin yanındaki küçük masada aile hazinesi duruyordu! Küçük oymalı kutu güvendeydi ve ona doğru gelen minik bir kar izi vardı.

Pip oymalı kutuyu usulca ağızına aldı. Hafifti, ama dünyanın en önemli şeyi gibi hissettiriyordu. Döndü ve kırmızı boncuklu tasması parlayarak kış karına doğru seğirtti. Minik izler onu büyük bir sürprize götürmüştü, tıpkı Büyükanne Tilki'nin dediği gibi. Şimdi eve acele etmesi gerekiyordu.

Pip dağdan aşağı indi, büyük kütüğün ve donmuş derenin yanından geçti. Ailesi yuvanın yanında bekliyordu. Onu ilk gören Anne Tilki oldu ve sevinçle nefesi kesildi. Baba Tilki ileri atıldı, yaralı kulağı sarkarak. Büyükanne Tilki güldü ve yamalı şalına sarıldı. "Hazinemiz!" diye bağırdılar. "Pip onu buldu!"

Pip oymalı kutuyu yere koydu ve beyaz uçlu kabarık kuyruğu durmadan sallandı. Anne Tilki onu sıcak yosun yeşili şalına sardı. Baba Tilki ona usulca burnunu dokundurdu. "Hiç pes etmedin," dedi gururla. Büyükanne Tilki kutuyu açtı ve bütün aile kış karının içinde sıcacık ve mutlu bir şekilde birlikte içeri baktı.

O akşam tilki ailesi çıtırdayan ateşin yanında oturdu. Büyükanne Tilki aile hazinesinin hikâyesini anlattı ve Baba Tilki Pip'i bir fincan sıcak böğürtlen çayıyla kutladı. "Küçük izler büyük sürprizlere yol açabilir," dedi Anne Tilki, küçük tilkisine gülümseyerek. Pip yorgun ama gururlu bir şekilde sokuldu.

Pip o gn azmin ve aile baęlarının her Őeyden nemli olduęunu ęrendi. Yol dik ve soęuk olsa bile cesur kk bir kalp devam edebilir. Kırmızı boncuklu tasması ateş ışığında parladı ve kabarık kuyruęu etrafına kıvrıldı. Dıřarıda kış karı usulca yaęıyordu ve kk tilki minik izler ve mutlu gnler hayal ederek uyudu.